U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václava Novotného v právní věci **žalobce „TMV SS“**, spol. s r. o., se sídlem Praha 4, Studánková č. p. 395 (dříve Praha 10, Nedvězská 1198/23), zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem AK Klatovy, Čs. legií 172/I., proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví**, Praha 6, A. Čermáka 2a, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2000 sp. zn. O-90171-94,

takto:

I. Žaloba se **odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se z účtu Nejvyššího správního soudu vrací zaplacený soudní poplatek 1000 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Štancla, advokáta AK Klatovy, Čs. legií 172/I. do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal dne 12. 7. 2000 u Vrchního soudu v Praze žalobu proti žalovanému, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2000 sp. zn. O-90171-94, kterým zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 10. 1999 o výmazu slovní ochranné známky č. 189697 ve znění „TERMOVIZE“ a napadené rozhodnutí potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že dne 29. 4. 1996 Úřad zapsal do rejstříku ochranných známek slovní ochrannou známku č. 189697 ve znění „TERMOVIZE“, jejímž majitelem byl žalobce. Na návrh třetí osoby firmy KOMA-Ložiska, s. r. o., Český Těšín podaný dne 22. 3. 1999 žalovaný rozhodl o výmazu slovní ochranné známky žalobce č. 189697 z rejstříku ochranných známek pro veškeré výrobky a služby. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, neboť jím byl nepochybně zkrácen na svých právech jednak jako majitel známky, jednak jako podnikatel, pro něhož je využívání této známky podstatnou složkou podnikatelské činnosti. Navrhl proto, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vrchní soud v Praze o žalobě nerozhodl do 31. 12. 2002. Podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, převzal věc k dokončení Nejvyšší správní soud, který v řízení postupuje podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. (§ 130 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.)

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ústředního orgánu státní správy (§ 2 odst. 1 bod 4 zákona č. 2/1969 Sb.) dne 12. 7. 2000, tedy za účinnosti části páté o. s. ř. v jejím znění do 31. 12. 2002 upravující správní soudnictví.

Dne 1. 3. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb. upravující pravomoc a příslušnost soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví a postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví. Podle § 2 tohoto zákona ve správním soudnictví poskytují

soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Dne 1. 1. 2003 nabyla účinnosti část pátá o. s. ř. upravující řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem. Podle jeho § 244 odst. 1 o. s. ř. v jeho znění od 1. 1. 2003 rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán v řízení podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

Vzhledem k právní úpravě účinné od 1. 1. 2003 bylo nutno zkoumat, zda v daném případě napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o veřejném subjektivním právu žalobce, nebo zda jím rozhodl o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, resp. obchodních vztahů. V prvém případě by byla dána pravomoc soudů ve správním soudnictví poskytnout ochranu právu žalobce, ve druhém případě by byla dána pravomoc soudů na návrh věc projednat v občanském soudním řízení.

Podle právní teorie ochranné známky (tovární nebo obchodní známky) jsou průmyslovým právem (průmyslovým vlastnictvím) a patří spolu s autorskými právy a věcnými právy k právům absolutním. Poskytují oprávněné osobě určitá oprávnění k tzv. nehmotnému statku, přičemž každá třetí osoba se musí zdržet zasahování do výkonu těchto práv. Označují se také jako práva k nehmotným statkům. Nehmotným statkem se rozumějí projevy osobnosti a výsledky tvůrčí duševní činnosti, jakož i další hodnoty mající hospodářský význam (např. obchodní jméno apod.). S hospodářskou – podnikatelskou činností bezprostředně souvisejí, neboť podle zákona č. 137/1995 Sb. jeho § 1 ochrannou známkou je označení..... určené k rozlišení výrobků nebo služeb pocházejících od různých podnikatelů..... . Kdo je podnikatelem stanoví obchodní zákoník v § 2 odst. 2 a v odst. 1 definuje, co se rozumí podnikáním (.....soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku). Žalobce uplatňuje ochranu své ochranné známky, nesouhlasí s jejím výmazem z rejstříku, neboť výmazem ochranné známky z rejstříku provedeným Úřadem podle § 25 ochranná známka zaniká [§ 24 odst. 1, písm. d) zákona č. 137/1995 Sb.] a žalobce přestává být jejím majitelem a pozbývá tak právo používat ji při svém podnikání k rozlišení svých výrobků nebo služeb od výrobků nebo služeb pocházejících od jiných podnikatelů. Žalobce tedy

uplatňuje práva na ochranu svého vlastnictví a svého podnikání. Žádá ochranu svého práva vyplývajícího z občanskoprávních, resp. z obchodních vztahů, o kterém podle zvláštního předpisu rozhodl žalovaný (§ 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb.). Žalovaný v této věci nerozhodl o veřejném subjektivním právu žalobce a žaloba ve správním soudnictví je v tomto případě nepřípustná podle § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb.

Soud proto postupoval podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. a žalobu odmítl s tím, že v poučení, které žalobci současně poskytuje, je uvedeno, jak má dále postupovat, aby jeho práva byla chráněna zákonem stanoveným způsobem, tedy aby se domohl soudní ochrany.

7 A 136/2000 - 30

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, když odmítnutí projednání věci je třeba v daném případě považovat pro poplatkové účely za odpovídající zastavení řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. účinné od 1. 1. 2003 k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

V Brně dne 26. 6. 2003

JUDr. Ludmila Valentová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Halášková